

მ. ს. ს. 10 ნოემბერი 1925

№ 23

გაზ. „მუშა“-ს სოციალ-დემოკრატიული უზარსო ღამებება

№ 23

1917

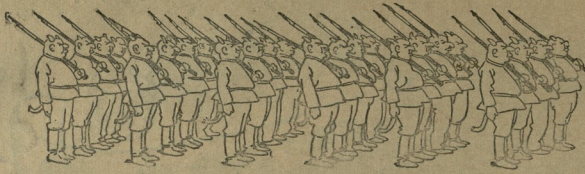

1925

მშენა მოკითხვს თვითპროლეტარიატს—ან რაც ეფესა ან რაც გებარა. როცა გაუტყეს სულთაშუთავებს ხალხის ტონება თუ ვით გპარათ—პოლიციელთა, აუ კანაგარ ზურგს ტესლები მშენის გადადგარა!

დღეს, 1925 წელში მშენა და გლეხი გამაგრდენ წელში ფეხით გასთელეს სამეფო სკიპიტრა და ძღვევის დროშა უპრიათ ხელში

ბ რ ა ნ ე ბ ა № 7.

სმენა! ლაშქარო
წითელი პრესის—
ტარტაროზეთის
მხნეო გვარდია—
სხე, სიძველო
თქვენს გარდა ჯარი
არც არეინ მინდა,
არც მზადია!
თქვენა ხართ ჩემი
სასო, იძედი
და მტრებისთვის კი
შავი ზმანება—
სწორედ ამიტომ
თქვენ შეგებებათ
ჩემი დეკრეტი,
ჩემი ბრძანება:

— ნათქვამ-ნაივარს
მოლაშქრეთაგან
აწ გავიწეო
ჩვენგან უნდა რა—
რაკი სარდალის
დღეს ვალი არის
რომ ხელქვეითთა
იღოს მუღარა,
ამიტომ ჩვენმა
მძლე ტარტაროზმა
აწ ყურადიღო
ეგ თქვენი ნება
და წააწერა
თქვენს პეტრიციას
მარად ურყევი
დაღვნილება:

— რაკი წედმეტი
შრომა და ჯაფა
ტარტაროწკორთა
თეთონთ თვის იღვეს—
ვიღვეს— მუღარა
ტარტაროწკორთა
აწ და მარადის
დაკმაყოფილდეს!
სწორედ ამიტომ
ყოჩნადი ჩვენი
გამოიცემა
აწ ყოველ კვირა,
ხოლო მკითხველსაც,
რომ ერგოს რამე
(სამი მაური
იქნებ ეძვირა!)
ამიტომ თურნალს
თავს ეწერება
ცალკე ნომერი
დღის ორ შაფათი!
სწორედ მიიღებს
ამგვარ სიაფეს

უიმედოთ და
ხურც უცნაუროთ!

ხელის მოაწერნი
გაზეთი „მუშის“

ქე რო ბურჟუეზს
დღეს დავითებს უშლის,
და მუშის მტრებს, რომ
მრეულათ აგზანის
ტარტაროზეთის
სასუფეველ ში
— თურნალ „ტარტაროზს“
სრულად უღასთით
თახჯერ მიიღებს—
გესმით— ერთ თვეში!
სამი აბაზი,
სულ სამით სამი
და სამ აბაზში
ეურნალ-გაზეთი:
— ხან „სეროიზნათ“,
ხანაც ხუმრულათ
მუშათა მტრების
ძალზე გამზეთი!

— ვი, ვა, სიაფე,
მაგრამ ასეთი
აღმაინო
გინახავს სადმე?
თუ გაზეთს
ეხლაც არ გამოიწერ—
მეც, მეპყობილი
მწყერებს უნდა ყავდე!

2.

სმენა! ლაშქარო
წითელი პრესის,
ტარტაროზეთის
მხნეო გვარდია—
სხე, სიძველო
თქვენს გარდა ჯარი
არც არეინ მინდა,
არც მზადია.
და თქვენ გახსოვდეთ,
დაიკართ ცხვირზე,
რომ ყოველი თვის
აწ ყოველ კვირა—
კალამის წვეგრზე
აავთო უნდა
სამუთთა მტრები
სულ თავდაყირა!
მოინახულეთ
თუ სადმე არის
წარმოებაში
აწ ავღოკომი—
ღირეკტორებთან,
რომ იხილება
ვით იმერული,
უმცხვარი ღომი.
მოინახულეთ
ისეთი პირნიც
ქე, რომ სკამზე ზის
ბობოლოთ, თავაი,
რომლის კანტეტს
ამშვენებს მულამ
გთხოვო, ნუ შემოხვალთ
დაუკითხავად!
ხოლო თვითონ კი
არავც კითხავს
დაუკითხავად
უყურის ყველას—
უყურისთან

ქე რომ თაფარაყრილობს,
ხოლო უმწეროსთან—
გავს შიაცლას!
ნუ დაივიწყებთ
და ნუ დატოვებთ
აწ მოუწახავს
ხურც ისეთ კუთხეთ,
სადაც, მარადიანს
თვალში გეცმითა:
გთხოვო, იატაკზე
ნუ დაფურთხებთ!
წარწერის გვერდით
„საბოტაჟნიკი“
დაქიზობს ასე,
ვით მზეში ტახი—
ხო და ავება
კალამის წვეგრზე
ამ ვაუბატონთა
იქნება ახა!

ლოდი დაადევთ სულის მამებსაც, ზედ წააწერეთ: აქა ძეგ მათე, კე რა სათბალოხ თვით მიირთმევდა, ხლო ცხვრის თავ-ფეხს დიკონ-მნათი იცოდეთ, და ნუ დაგვიწყულებთა საკითხი არის ეს მტკივნეული— კობერატევა აღებ-მიცემის ხშირად ვაშალეთ ფართო რეგული და თუ ფურცლებზე ამოკითხთო უსწრამაწრონი მისი ზოანსი— თუ გამელებას მიურთმევთა ხან ათასები და ხანაც ასი— მით მიღორნი მისცხეთ მაიარანი და გადმოგზავნეთ აქეთქენ ისე, რომ დაეკაროსთ არა თუ ქამის— ძილის მადაც კი და სიხალსე!

თემადმასკომოც შეიკვირბინეთ— სცხეთ თუ რა ხლებე ყოველ დღე იქა— რა გვარად მიღის, მიმდინარეობს ძღვენთა მირთმევის აწ მოსტიკეთ! ნურც უკოს მუკრებსა ყოვეთ ფურცლებსა— მათი გაცნობაც

მიხედეთ რკინის გზის სადგურებსაც თუ სათახლად ბინა აქვს ლორებს— თუ აბრულებენ დაემთერალობას „პასაჟირები“ ჩვენ რევიზორებს. ასწრეთ ყველა და ყველაფერი— რას აკეთებენ, სად რას შევბიან— მაგრამ, ვახსოვდეთ— სიკრულ რამე არც თუმარში დასაშვებია! გააცხოველეთ, გაათასველეთ ის რევიგია— რომ გქონდათ დღე? დის. რიდან, დღეოთაა ზრახებდა ისე, ვახსოვდეთ ყველას, ძალაში შეღის!

ტარტაროზი.

ტარტაროზიდან, ეს კლილოვტები რომ მოდიან— რაშია მათე? ამბობენ, რომა: როცა თავის ვოსუ-დაისტვამი დაბრუნდებიან, იტყვიანო: კაკ მე ვიციომ ი რაბოტამი. ია რადეოვალსია, რომ იქიდან „სტარი ერმისა“ გამოგვიგზავნიდენ... ჩემი ძეგლი რიონი“ მალაზის გახსნის აპერტივ მომეცა, და მიგმართე ფოკუსს: პაშოლ დობა. ჩავიციე ჩემი სტარი ადელდა, გურუქასაგან ერთი საკლასსკ ვირი ვიქირავე. შევბი ტაკვაში. დავყარე ზედ დაბრიჯანი და პრიამო გოლოვინსკი პროსპექტზე გავედი... მილოციონერ ნე პუსკაიტ, დაგვრუნდი, და დეარცივის სისასლესთან დაფუცადე დელეგატებეს. ვფიქრობდი— როცა მოვლენ, ასე მიგმობათა-მეთო:

— ტავარიშნ დელეგატებო. ხომ ხედავთ ნა მენე სტარი ადელდა ესტ, კაკარი კუპოლ ნიკოლაი ერემია, ტიკერ პრიამო ნე ვაზოუნა კუპიტ ტაკაი ადელდა. ვოტ პასმარტი კაკოი ხულო მოი ასილე? ხულო პატამუ ჩტო— კუშბტ ნიეტუ. კუშბტ ნიეტუ პატამუ ჩტო— დენგი ნიეტუ. დენგი ნიეტუ პატამუ ჩტო— ნალოგ ესტ... ჩტო დეატრი გეროზ ზარაბოტი, ნალოგ ეახშია სუფსაქისის მადლმა— თუ აღიდანე ხელო გამეშალოს, ან გურუქა შულაგრელოს აკაქანებულ ზურინზე დალოფრი და ლეკური მეტეკვის, რაც კომუნისტრისკი პრავიტელსტვა ესტ... მომიაჩრა ხასიათმა. შევედი „კრასნი სტალინი“ № 5... ნო ბუფეტოიკ ილიკო ნე რაზრე-ზილ:— ტო გეე ხომ ჩე?— კრასნი სტალინიოვოია. (ვა, ისე გაუწყურეს ლმერთი, სხვის უშლოდეს ქეიღეს!) ვოტ, ტავარიშნი, ნაში ეიხნ. დენგი ნიეტუ, და თუ ეს— შენს ნებაზე ვერ მოვინებარია... რაზე ეტო სლობადა?! რაზე ეტო ტავარიშსტვა?! პო-და ასე ვფიქრობდი, ტარტაროზიდან, მაგრამ იმ დელეგატებს თურმე ზედში იახიკ არ სკვდნია.

ტეკერ, ტარტაროზ, შენ გეკითხები; ტო ჩელოვეკე რედეტორ, ესთა ზანიწ ნა სვეტე... მიიხარია— ჩტო სკახალი დელეგატებმა: — ასტანეტსია კომუნის-ტიესკი პრავიტელსტვა, ილი ნიეტუ? აი, ეს არის ჩემი იურიდიტესკი შეკითხვა.

ვაში ერთხელ მიიქე მელორსო: ხელი ვაეშალო და ლეკურა დეფორო იო რა-ვაშო ასპირაზიან.

პასუხი, როგორც სრანს— თქვენ აწ არასოდეს არ გეღრისებთ: ხელის ვაშლა და ორთაქალის ბაღეში ლეკურის დელოა.

შ ე კ ი თ ხ ვ ა

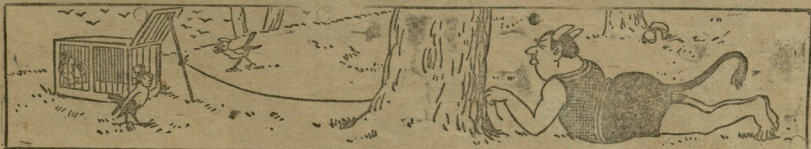
ბარბაროზისადმი

სალამი ტარტაროზისადმი. შენ ხარ ყველაფრის მკონდე და ვაპივებულ ხალხის დანაბნე. გულხეში შენ გეკითხებიან: „ხეხსკი“ კომიტეტმა მიწა ჩამო-მართე და კანონიერია თუ არაო?— გარდასკოი გრადანან ტოეი სპრა-შეივით: — სყოლი დოლიენ პლატინ ზა კვარტროუ მ შესიაც? (ვახა! ყურფმსა-მა არ იცის, რომ: მეტრისესკი არ შინ კაკიაიას?.. მორაა და ვათადეა), სპეტი სპრაშეივით:

— ცოლი შევირთე, და ენლა აღარ მინდაო, აღარ მომიონსო, სხვა შევიცვა-რეო— და როგორ მოვიქცეო?— (ვახა! გივები არიან?! მე აღდენ მე-სიაც მიატ უნა ეწნოსლია და რაზელი მიმიცია, მაგრამა ის რაზე სტეებისთვის არ მიკითხვას:— როგორ მოვიქცეო?.. რა ეწვა?

აი, ტარტაროზიდან, შენ ასეთ პუ-ტაკიაცივის ვაწუხებენ...

მე კი ასეთ პუსტაკისთვის შენ არ შეგაწუხებ... ჩემი ვასაქორი სხვანაირია... დრუგოი სორტა ხასეცმ.

წყალწაღებული--ხმს ემიღებოდა

ნიკოლოზ ნიკოლოზის-მა და „ტახტის მემკვიდრე“ ქირიძე *)

არ მოკვდნ ჩემო არწივო, არ დამაგლოვდ შემკვიდრე;
საზრდოსა არა მოგაკლებ ცოცხალ ვიქნები მე ვიდრე.

*) ეს ორი წყალწაღებული თავის უფლებებს აცხადებდნ „რუსეთის ტახტზე“. ქირიძემ გაიმარჯვა და „მემკვიდრეობა“ მას ზედა, მაგრამ ნიკოლოზ ნიკოლოზის-მა, რა თქმა უნდა, ჩემად ნებაზეს გულში „მემკვიდრეობას“. (ისე კი ორივე შენახული არქივში)

„ემოქათება“

კატოს მეზობელ ქალღმისაგან ვაგონილი ჰქონდა, რომ მუშა-მოსამსახურეებს ჯამაგირს უმატებდა.

ჯამაგირების მომატების შესახებ ხმები ქალებზე უფრო აღრე ვაგრცხლდა, ვიდრე ეს საკითხი დისმებრდა და გადაწყვედიდა.

კატოს ეჭვი არ შეჰპარებია ამ ხმების სიპართილში,—და ეს იმიტომ რომ,

ჯერ ერთი:

მას ასე უნდოდა და, მანსადამე, ეს ასეც უნდა მომხდარიყო.

მეორედ:

ასეთი ხმები როდესაც კი ვაგონიანი ხმა ამბების შესახებ, ყოველთვის გამართლებულა.

თუმცაღა, კატოს ხანდახან, როცა მისი ქმრის ჯამაგირის მომატებისაგან მიღებულ ჭეროვნეცებს თივლიდა ფიქრებში, ეშმაკი კანატს გამოჰკარავდა

და მოაგონებდა:

— სულელი რა იმედით მოქლი-ჯამაგირების მომატებას. რაცა გაქვს იმი-ნი კმაყოფილი იყავი და დნეროს მგეცხრე, რომ შენს ქმარს ჯამაგირი არ მოუტკლონ, ანდა შემეცირებაში არ უტრანთავი..

მაგრამ ეშმაკმა მიიწვ მოუქცია კატოს შხაი და მანაც ერთ დილა აღრი-ნი შეილი კარება სავაქროში ორი მეტრი ფანელი უნდოდა ეყილა.

— საუცხოვო რამ არა... ასეთი საქონელი სინდიკატებშიც და ტრესტებშიც არ იშოვება... საქონელს წუწნი არა აქვს... იღბს მეტრი ცამეტი აბახი; ძალიან იაფია—

— როგორ გეკადრებათ?! ჰქვყანა ხომ არ იქცევა?! ორი დღის წინედ ჩემმა მეზობელმა ამის ნაწერი თქვენთან

იყიდა ცხრა აბახად, და ასე მალე, დენი ფასის მომატება გაგიგონიათ!

— თქვე დალოცვილო, როცა თქვე ჯამაგირს გიმატებენ, ჩვენც ხომ უნდა მოვუმატოთ საქონელს ფასი?

— ჯერ ხომ არ მოუმატებიათ ვაგირებისათვის?—

— თითქოს არ იცოდეთ, ისე ბოთი... ყველას მოემატა ჯამაგირი სწორედ, თქვენ ჯამაგირს იმეც გიმატებენ, რომ საქონელს ვაგირი ჩვენ რომ საქონელზე ფასი დავაკმაშინ თქვენც დაეცილებენ ჯამაგირთქვენ მაღლობა უნდა გვითხრათ ფასის მომატებისათვის, რადგან თქვენ ჯამაგირებს გიმატებენ—

— მართალი ყოფილა ჯამაგირის მომატება—გიფიქრა კატომ და ქმრს უთხრა:

— გავსაქრით ორი მეტრი—

— ცამეტი აბახი—

— თქვენს სიტყვაზე იყოს; აღარ

არ გამართლდა ანდაზა: კალლი კაღლის ტყავს არ ღახევსო

საბერძნეთს და ბულგარეთს შორის მოხდა შეტაკება. ორივე სახელმწიფოში ფაშისტური მთავრობა; პირველში მთავრობის თავმჯდომარეა პანგალოსი, ხოლო მეორეში ყველასათვის ცნობილი ცანკოვი.

მ უ ს ო ლ ი ნ ი

რა კარგად გამოიზარდა, დამიგეშა ძაღლები! ერთმანეთს ეჩხუბებიან ეს გულანდელი ხაღლები... არ გავხვდები ცანკოვს, პანგალოსს ხხვა ქვეყნის ფაშისტებზედა, თუ გინდ ისინიც ემყარონ თოფ-ხაღლებზე და ხაშტებზედა.

ვაჭრებით. მაყარიჩი იყოს სასიხარულო ამბის თხრობისათვის—

— გიორგი, რამდენი მიიღე ხელზე ფული?

— აბა, ეს მიიღე — და გიორგიმ აჩვენა ამხანაგს 7 მან. 43 კაპ.

— დედაკაცი სახლში არ შემიშვებს; თავს გამოტყეს—დაუმოტა გიორგიმ და მოშურდა საღარიბოს.

— აეროს ბედს ქვეშა ვართ, ლაბავ მე და შენ — ანუგეშა ამხანაგმა.

— ყმაწვილო, შენ გგონია: მე არ ვიცი, რომ თქვენ ჯამაგირი მოიმატეს?! აბა, გაასწორე ეხლა ანგარიში! ღღეს ხომ პირველი რიცხვია? შრისხანე კილოლი მიმართა კატომ გიორგის, რომელიც დაღინებული დაბრუნდა სახლში სამსახურისადა.

— ქალო, სიხმარში ხომ არა ხარ? ვინ გითხრა ეს ამბავი? ვინ მოგატყუოლა?

— ქვეყანა ამოხდა... გაზეთში სწერია: ღღეს ბაზარზე ყველაფერს ციქვლი ეკიდება... ვაჭრები გაიძახიან: ეს სიხმართლეა—

მომატება კი არა, ღღეს ჯამაგირებიც ვერ დაგვირგეს, გიორგიმ ჯამაგირის მიღებაც კი დაუშალა ცოლს—ფეკრობდა:

ეს ფული თუ აქ გამოვიჩინე, მანც კი მომალავს ეს გადარეული დედაკაცი... ხვალ სადმე ოც მინუთს ვისესხებ ამ ფულს დაუმატებ და ასე მივიტან, თითქოს ჯამაგირი იყოს—

მართლაც სიხმარულე გამოდგა ჯამაგირების მომატების ამბავი. დაწესებულებებში სიხარულის გამო მუშაობა ვერ მილიოდა „ჩვეულებრივად“. (და ჩვეულებრივებზე ნაკლები რაღა იქნებოდა?!)

ეს დედაკაცები ან წინასწარი შეტყუებულნი, ანდა კუდიანები არიან! საიდან გაიგებენ წინასწარ ასეთ ამბებს?!—მიიღოდა გიორგი სახლში და ასე ფეკრობდა.

— ღღეს მიიღე თუ არა ჯამაგირი? — ღღეს კი არა, გულანდელი, მაგრამ შიშის გამო, ვერ გაგინძოლე... სულ იმ ეს მიიღე და გიორგიმ გადსაცა კატოს 7 მ. 29 კ. (14 კაპ. პაპიროსი იყიდა

მართო — ფედერაცია“) — არ გულანდის კატო; იცოდე: ჯამაგირის მეორე მიღებაზე სულ ყელბანი შეგაცურებ ფულებში—

— ამ დათვი და აპ კვალის... აბა, ენახოთ.

— არხეინალ იყავი. შენ ღღესეც ჩამოსწერი, თუ რა გეაქვს საყიდელი.

— გიორგი, ამ ჯამაგირზე, რომ ერთი ინდიფოს საკოსტრუქტე, ერთი კვეტიკორტის პალტო და ერთი ლაკის ტუფლები არ მიყილო; ამის გარდა: ბაღნებს, რომ ტანფეხზე არ შეუტყურო, — იცოდე; „ზაქსი“ და „რაზვილი“ მზალ არის.

— თუ კი „რაზვილი“ იქნება, გამაკეთე; ათაფერსაც არ გიყიდე, თუ კი მომშორდები.

— რაო?! რა სთქვი?!

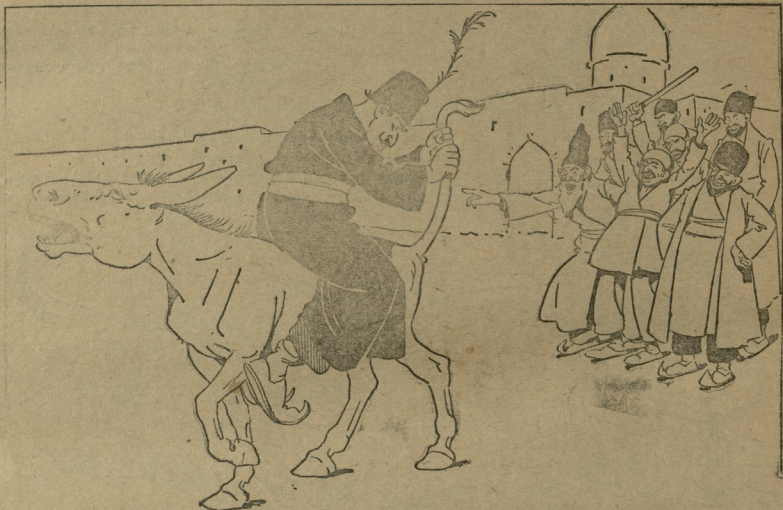
— გაზეთში, კატოგებზე... აჲ „რაზვილიზე“ რა დროის ლაპარაკია?! ერთი ცოლშვილი კი არა, აჲ მეონი ორიც გაიჩინა—

გიორგი, თუ კარგ გუნებდა იყო, ხუმრობა ძალიან იჩერებოდა.

ღიღი ხანა გიორგის ასე გამოვიდალ სადღიო არ უჭამია. კატომ ერთი კვარტი ღღინოც კი ჩამოუღდა გიორგის სა-

გ ა ა ჯ ა ნ ლ უ რ ე ს !

„სპარე“ - შპი ვადაყენეს“.

- ა ა „ფეშაშვი“, რომელიც სპარსეთის ხალხმა თავის შაჰს მიართვა!

დღივ მოულოდნელად, კატოს მხრივ ასეთმა არაჩვეულებრივმა ყურადღებამ და სიყვარულმა გიორგი ისე გაახარა, რომ უღვაწეების გრებაც კი დაიწყო ზევით.

— კატო ვადმიარე ერთ წუთის; რა-ღაცეები ვიციღე და, აბა, ნახე—
კატომ მიატოვა სადილის მზადება და მეზობლის ქალის ოთახში შევიდა.
— აი, ეს ჩემთვის ვიციღე... ეს ყოლი-სათვის... ესეც ჩემთვის... ესეც ჩემთვის. ეს მარუსისათვის... ესეც ჩემთვის... ესეც... ეს კი სიმონისათვის—

— რამდენი მოუმატეს სიმონს ჯამა-გირზე?—
— ორმოცი პროცენტი—
— ორმოცი პროცენტი რამდენია?—
— რომ ტელეფონმა, იმაზე შეიდი თუმანი მეტი მიიღო—
და კატომ ვაფიქრა:
— მამ გიორგი მიიღებს: ჯამაგირი ესლა აქვს სამი თუმანი და სამი მანეთი; ამას მოუმატათ შეიდი თუმანი... იქნება: ათი თუმანი და სამი მანეთი—
სიხარულის ჩიქმა ვაიფრთხილდა კატოს გულში.

— არა, ესლა სად წავიღე?..
— სად დავიბოლო?..
— რა ოთხობრა?..
— რა მეუბლებათ?..

რა მოვატყუილი?..
ამ მომატებამ უფრო მომიმატა დარადი და მეუბარება!—
ასე ვიჭობდა გიორგი, როცა მას გამოუწვავია იმის ჯამაგირი და მომატება. თორმეტი პროცენტი მოუმატეს, რაც უღრიდა დაახლოებით: ოთხ მანეთს

— რა იყო კატო? სოფლიდან ხომ არაფერი ვაგვიგადაცხდი რამ?—
— სოფლიდან ამაზე უარეს რას ვაგვიგებდი?!

— ჯამაგირის მოჭახება...
— რაო?.. აბა, ესლა შენ გინდა კიდევ მომატეული, მაგრამ ვერ მოგართვი, მე ვიცი, თუ შენ რამდენი უნდა მიიღო... აბა, წარმოადგინე ას-ასი მანეთი—
— კატო—
— არც ერთი სიტყვა... სიმონის ცოლმა ყველაფერი მიხიზრა...მას ყველაფერი უყვია... ორმოცი პროცენტი მოუმატეს... ორმოცი პროცენტი კი უღრის 7 თუმანს... აბა, ჩქარა გაასწორე ანგარიში—

— ქალო, სიმონი უწინაც დიდ ჯამაგირს ლებულობდა.—
— იგი, თუ დიდ ჯამაგირს ლებულობდა და მანაც კი მოუმატეს შეიდი თუმანი, მამ შენ კიდევ უფრო მეტს მოგიმატებდი, რადგან შენ უფრო

მცირე ჯამაგირს ლებულობდი!!—
— ქალო, ვაგიც, რომ ჩვენს დაწესებულებაში, მხოლოდ თორმეტი პროცენტი მოუმატეს.
— ეს მე არ ვიცი და არც მინტერესებს... გინდ თორმეტი იყოს, გინდ სამასი და გინდ ერთი, ჩემთვის სულერთია; მე არაფერი არ ვიცი. შენ მოგიმატებდნენ შეიდი თუმანს, კიდევ მეტს, მაგრამ მეტს არ გიხივ, ის მეტი შენი იყოს.

— კატო, კატოემა, გენაცვალე, ვაგიც, ქალო, რომ მხოლოდ თორმეტი პროც. მომიმატეს, ეს თორმეტი პროცენტი უღრის დაახლოებით: ოთხ მანეთს—
— აბა, სიმონს როგორ მოუმატეს შეიდი თუმანი?—

— მას დიდი ჯამაგირი აქვს და მისი პროცენტები უფრო დიდია... თანაც...
— რას ლაპარაკობ შენ? სად ვაგონილა, რომ ერთის პროცენტი მეტი იყოს და მეორესი—ნაკლები?! იგიც ერთს ქალაქში?! ვერ მომატეულივებ... ესლა ყველაფერს „ტაქსა“ და ნისირი აქვს... პროცენტს ყველაფერით ფასი აქვს.

— ქალო, შენ იცი პროცენტი რა არის?!—
— მე კი ვიცი, მაგრამ შენ თუ იცო სთქვი?—
— ას ვაყოფენ ასზე. ეს იქნება ერთი პროცენტი. თორმეტი პროცენტი თუ

გ ა მ ლ ა ყ ი ნ წ ა

ინლისში ზინაგან სამეთხო მინისტრმა ხ ი გ ს მ ა გააშლერა კოპუნისტების დევნა და შეეწირებოდა. მისი სისასტყით თვით ბურ-კოხიუელი წრებებიც უმჯავფილოა.

დაგეშებოდან.

ხ ი გ ს ი

მე ყუელიყოს მიტომ ვყვიც ასეთ ცოვ და ხაზარ ხმაზე,
— ვხედავ: კვ ეზა ნეული დამე... განთიადი მოსჩანს ცაზე,
აღმოსავლეთს მზის სხივები ოქროს ფერად ავარაყებხ...
აი, ჩვენ ეს გვეშინია... აი, ჩვენ ეს გვაცახცახებხ.

გინდა მიიღო, ამისათვის ერთი უნდა
გამორავლო თორმეტზე...
— იქნება თორმეტი... აპა, ეხლა
ხომ დავიკრიე?!

შენ ამბობ, რომ ოთხი მანეთი მომი-
მატესო, ანუ თორმეტი პროცენტი...
თორმეტი პროცენტი კი, შენივე გამო-
ანგარიშებით, ხომ უღრის: თორმეტ მან-
ეთს?... შენ კი ამბობ, რომ— მომიმა-
ტეს ოთხი მანეთით. შენ მატუარავ,
თორმეტსაც მიმაღავ? აბა, მასე, რომ
ყოფილიყო, მაშინ სიმონისათვის, მხო-
ლოდ ორომოკი მანეთი უნდა მოემატე-
ბით, და არა შეიდი თუშანი!—

— ქალო, იმას ას-სამოც მანეთამდე
ჭკონდა ჯამაგირი. ამ შეშთხვევაში ასი
კი არ იყოფა ასზე, არამედ ას-სამოცი.

— როცა შენს ჯამაგირზეა საქმე,
მამინ ასი იყოფა, და, როცა სხვისზე
მამინ კი: ას-სამოცი... უკაცრავად, მა-
გრამ მასტეტი ხრიკებით კატოს ვერ მო-
ატუტულზე.

ჩამოლი ას-სამი მანეთი!... რას მიჭ-
ევა თორმეტი მანეთის მომატება?...
თორმეტი მანეთის მომატებას სირცხვი-
ლისათვის, არც ვიკადრებ!—

— თორმეტი მანეთიც არ მოუმატე-
ბით, თორემ, კი შენ ნუ მომიკვლე...
ქალო გაიგონე: მომიმატეს თორმეტი
პროცენტი... ჩემი ჯამაგირის თორმეტი
პროცენტი არის: ოთხი მანეთი (და
ისიც კი არა). ამ შეშთხვევაში ასზე იყო-
ფა ჩემი ჯამაგირი, ანუ ოცდაცამეტი
მანეთი—

წმინდაო გიორგი... შენ დამეცევი ის
კაცი მგონი ვადა...
კაცკაციველი... რომ გდ-
ვირიო!—

— კაცო, პროცენტი ხომ ყველასა-
თვის ერთლიდივე არის?! ნუ თუ ერ-
თისთვის მეტი ღირს და მეორესთვის—
ნაკლები?! ნეტავი, ეს რაღაც ოხერი
პროცენტია, ზოგეერთი ღვეწის საქო-
ნელი, ხომ არ არის, რომ ერთისთვის
მეტი ღირდეს და მეორესთვის—ნა-
კლები?!—

კინეარია

გ ა მ ო ლ ც დ ე ბ ი

(ჩოხატაური. გურია)
კიდევ ხშირია ამ ქვეყნად
ნათლიმამა-ნათლიოდლობა.
ვერაფერს ხდება მასთანა
მხოლოდ-და სიტყვით ყწელობა.

ჩოხატაურის ცხრა-წლედს
მასწავლებელთა კრებასა
მოგ-ხს ნიებ სიფიზილით
თუ არ იწყენენ ქებასა.

აღნიშნულ ჩვენსა ცხრა-წლედსა
მოასკვდა მოწაფეობა,
და „გამოცდებზე“ შეიქნა
ერთი ჯახი და ღრეობა.

მისაღებ მოწაფეებსა
ანაწილებენ სამათა.
აღგილობრივნი, მოსულნი
და შეღონი ნათლიმამათა.

აღგილობრივებს, ცხადია,
„გამოცდა“ არა სჭირათ...
მაგრამ მოსულნი დამრწინა
და უპატრონოდ სტირიან.

წინეობი არაინა ჰყავთ,
ყველანი მასხრად იღებენ.
და „გამოცდებზე“ რომ გაჰყავთ
არა თუ ციანას იგებენ,

— არამედ: ემასრებთან
აღენენ ჩინაშს უფებენ,
ჰკითხავენ, რა არ იციან
და მამულე ვარედ უშეშებენ.

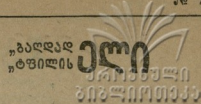
რაც იცით, იმას რად გკითხაეი!
რაც არა იცით—მასათ:
რომ შეასრულებს თახ წელს
რა ემართება თხასათ?—

ვერ გამოვიდა, ვერა ვცნობ:
— გამოცდათა თუ მასხრობა?!
რად დაუშვეთი პედაგოგთ
თვისათვის ასე დამცობა?!

სეე ვთავად „გამოცდა“
ზემოდ ნახსენებ წესითა...
შენ მიდის მოწაფეობა
მწიყი ოხებით და ცვეწსითა.

სად წავლენ საცოდავები?
მოსწავლენ ისინი სწავლასა...
არინ იწებობს იმითნი.
ცხრა-წლედის ახლას გავლასა.
„იისხვა“

ბყიზული

ტარტაროზჯან, ეს მეორედ
სალამს გიძღვნი „ხელიკი“
შენი შიშით აქ მოვალსა
მწვის კულის რიკი.

იმ წერილმა ჩენი პავლე
ისე გადარია—
რომ ვილიცა ახალგაზრდებს
უყო „სკანდალი“

ექიმები შენზე ამბობს:
„არ ეახსოვართ ჩენია.
„ერა გავიგო: ღვინო ვეყვივარს.
„შმა-პიქებში ლხენია.
„თუ ხანდახან სნეულ მუშას
„არ მივიღებთ ისე,
„როგორც ჰმენის ღღემინდელ დღეს...
„გვქულს ჩვენ სიხალისე.“

„ეს არ არის დიდი ნაკლი
„ან რა სათქმელია.
„ყველა გრძნობს და ხედავს“ ამას.
(ჩვენთვის ნათელია)

ანდა, კიდეც: თუ ზოგიერთს
ოთახი აქვს ექვსი—
ღვთის ნებაა ყოველივე,
ალბად სწყალობს „ხეცის“.

და თუ კი აქ ბნულ სარდაფში
თქვენ იპოვიტ მუშას—
აბა, ეს რა სათქმელია—
იმათ არა უშავს.

„პოდრიასკი“ მუშის ზურგზე
აქ გაქაჩინდა ბუჩქა
და გაიქცა მაშინ, როცა
გავა გაისუქა.

მასთან კიდეც თუ აქ „სპეცებს“
(თითქოც მართლაც სპეცებს)
ჯამაგირებს უმატებენ,
სეცდს გვიორკეცებს.

ჩენი გვაქვს: კლუბი, პიანინო,
კინემატოგრაფი.
აქ ჩვენ სწორად გავიყენებენ—
როგორ სცხოვრობს გრაფი.

ჭართულ კინო-სურათებსა
ჩვენთვის არ სცალია.
(მუშებს გული რომ გაუტყდა—
ეს კი მართალია).

სცენა დეკორაციებით
მთლიან გაქედლილია...
მაგრამ კარი თეატრისა
გამოყეტლია.

მისი ჯგერო გამეცობას
„ულსანაკვეება დარადა.
რა აწუხებთ მაინ? საწყევრო
ოღონდ ჰკრიფონ მარადა.

თუ დასჭირდა ჩვენსინებია
შეკეთება ჩქარი,

ო, ზუზულის მოგონება... სახლში არცინ არ ჯდებოდა
და ვაქურდვა ბინებზე სულადილიად ხერხდებოდა...
მაგრამ ეხლა, როს ქალაქში ჩამობრძანდა ეს ზამთარი—
დაიხურა სულ ფანჯრები... დიკეტა ყველა კარი.
სახლში სხედან... საილიანდ... სელიანდ ღვინით სავსე ბოთლებს
და ფანჯრიდან უქეტრან გაყვითლებულ ხისა ფოთლებს.

ველარ გასჭრას შენი ხერხი, დროს შერჩევა და უნარი,
და შენს წადილს ფულის შონის უნდა უხიზარა მტკიცე ვარი.

● მაგრამ ღუგლას არ გასწირავს ქურდს ზამთრისაგან განაწირისა...
საიღანა სდ არ მოვა, როს მაღამო დასდოს კირსა.

● რიგში სდგანან... ჰმენის „უკლი“ მარმალილოს მაღალ კიბეს...
და უღიშის დუგლას ზღუგრებს, თანაც უქეტრს იმათ ჯიბებს.
ხედავს—აგერ: თვის შეგარდ მთქალაქებს ჯიბებს. უცდის
და „უხიზკლი“ მოქალაქე ამას ვერ გრძნობს და რიგს უცდის.
უხარია დუგლას: აქაც რომ ჰყოლია შეგირდები...
—„ახეთი ხარ ჯერ პატარას რა იქნებო გიზრდები?“

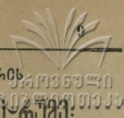
სალარონთან როცა მივა სიხარულით მოქალაქე
და ჯიბეში ფულს მონახავს—ჯიბეშია დუ-იაქე.

ანდა დალა იატაკი,
ჩამოვარდა კირი—
სჯოლს მიმართით აღქმისისა,
ისი დატრიალდება.
(თუქცა საქვე სამი დღისა
ხელ თვის გვიანდება).
ანდა, კიდეც, თუ დატკირდეთ
სადმე ელექტრონი,

შეკეთება მიღების, ან
სახლში ტელეფონი—
თქვენი მიმართუთ „მხოლოდ ერაზელ“
აქ ჩვენს იასონსა,
და იგი კი მისებურად
დაიქტრს ფასონსა.

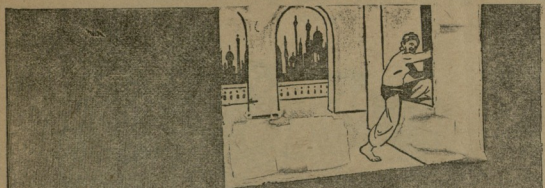
„ხელიკი“

ხაზურიც

ქურდი

სამი რამე რამე

„ეშა... ტაში... კარგი იყო... დუღლას არის სასუცხოვო...“
„ჩემი თინა უმცველად დუღლას უნდა მივათხოვო...“

კარებს აღებს. და თვალბებს კი ის სურათი ეხატება:
როს პრინცესის სასახლიდან დუღლას შერდად გარედ ჰტებმა...
რომ ვადალი კარი, მაშინ—წინ დაუდგა იგივე სცენა.
„კინოში ვარ მე, თუ სახლში...“ ჩაუფარდა შიშით ენა.

და ის ქურდიც დუღლასავით ვადაუხტდა ფანჯარაში,
— და მიკვირს, რომ: იმავე სცენას არ დაუკრა აქაც ტაში.
„მიმინძი“.

1.
ქსენონში საჭმე ნაკურთხი
მკითხა ვაღმოდინდების.
იქვეა ვინმე უსაჭმო,
სახელი არ მოგვინდების.

ქალია თანამშრომელი,
იცნობს ხაზურში ყოველი;
კბილის ეჭიმი ხელობით,
შრომა არ უტევარს ცხოველი.

სათაში ასევე ამოქარებს,
ცრემლები ვაღმოდინდების;
ნაცნობი ვინმე თუ ნახა,
—ბაასი არ მოუწყინდების.

ზანტად მუშაობს ასული,
ხელს მუდამ ისავენობის;
მუშა ხაზიდან მოსული
„ხველ“—ამდი ცდას უნდებობის.

სეგ მირბიან დღეები...
შრომის ღრის ქალი ზანტა,
და როცა გაერედ გამოვა
არც სხვებზე ნავლენ „ფურანტია“.

2.
სად დანგრეული პატარა კლუბი
წარმოდგენებსა აწ აიარ უშვებს;
სადაც სახელი: მუშათა კლუბი
კვლავ ანუფეშებს რკინისგულ მუ-
შებს;

სადაცა ღრამწრეს ურეცისოროს
კლუბის კარები დაიწვიებია;
სადაც წრის წიგრი გალაგებული
რეცისოროსას ჩაჰკიდებია—

— იქ მუშაობის ვაშა(ოც)სლება
აქამდე არვის ვაასწენებია...
ხაზურის რკინის გზის მუშათა კლუბი
კარგა ხანნა დაიწვიებია.

3.
ერთხელ მხოლოდ, ისიც ძილში
ახალ კლუბში ვიჩქაროდი.
გაკეთებულს რომ ეხდადენი—
ვიცნობდი, ეიხაროდი.

ძილში ვნახე ვინც ამბობდა:
— ხაზურედებს შრომა სსულსო;
დაიწყებენ საქმეს, მაგრამ
არ აძლევენ დასასრულსო—

მით ვეცყოდი: „ხველა სტყუეით,
და სირცხვილი იყოს თქვენი—
როცა მალე დასრულდება
კლუბი ჩვენი დამამუშენი“.

გავიღვიძე... მიველ, ვნახე:
— შრომა ტყვილად დახარჯულა
„ბალაიერი“ ამოხრდილი
ისევ მიწით გავსებულა.

ქარისაგან მტვრავ ქველუა
კირი იქვე დანაყარი;
ბავშვა გუნდი იქ თამაშობს—
და ვერ არის რკინაც-მყარი.
ტარტაროზო, რა დავფიცო!
ტყუილი არ მეკადრებია;
დანაშავეს ვაგამხედლი
მეგრამ ცოტა მესაზრება.

ხაზურელი შმაილა.

„ტარტაროზი“-ს
 უამღებო ნომერი
 — გამოვა —
 კვირას, 15 ნოემბერს

ამალღება—ზომლითი

ტარტაროზ, მინდა ვაღმთავცე
 ვისაც მთარახა სჭირია.
 ჩვენი სოფელი—სამება;
 მოსახლეობა ხშირია.
 გაყოფილია ორად:
 ზემო და ქვემო უბნითა.
 ცალ-ცალკე არის ნაქები
 თათვითიანი ღუმლითა.

ქვედა ღუმლისა ფულები
 „ვილოცამ“ „გაიამსქმა“,
 და ამის შემდეგ, მიხედვით,
 კოოპერატივმა თუ რა ჰქნა.

ზეშისა ჰყავდა ნოქარი
 კარგი და გამოდლილი.
 აქაურ ინტროგანებმა
 შეასვეს თვისი კბილი.
 ცილად დაწამეს ღიმენტის:
 „არ შინი გადაქრილია“.

კრებები იყო ხშირია.
 დიდა ამასა საქმეზე
 სულჯვლადურში გამართლდა
 ცუდი ზოლმდების გმირია—
 და გთხოვთ, ტარტაროზ, მზრალმღე-
 ბელთ
 რომ გაუსწორო ცხვირია.

ეხლა სხვა სოფელს ვეწვევი
 ყველახგან ქეთია ქებულსა.
 შეიღ-წოდის სასწავლებელით
 და სხვებით დამწვეწველსა;
 სადაც გამგეა ზაქარია,
 პედაგოგობით ცნობილი.
 (მასწავლებელი ხვეერო
 ვერ არის მისი მშობილი).

პირუღმა ამან შეღობა
 სასწავლებელი იგია,
 სად სეირობდენ: ლორები
 და ცხვართა მთელი რიგია.

გალმა გავიღეთ ზომლითში,
 იქაც ვამღეროთ სტერიოა.
 აქა შენების ნაცვალადა
 ქურღობა არის ხშირია.

ნადავლ მასალს ეძებენ,
 (სკოლიდან განატავია)
 ვერ ნახულობენ, რადგანა
 წამლები „საქმის კაცია“.

ახლოსა არის და ენახოთ
 ავლოება... აღმსკომია,
 რომელიც ყველა საქმეში
 არის მჟადისა ცომია.

მოესთხოვეთ: გზების გაყვანა,
 ირჩია: ღვინო, ღობია
 (ღვინის სმაში და ქაშაში
 მართლდაც არის ღობია)

აუ დავილაღე, შეგერდი,
 მოვიძიერე გულა-სტერიოა;
 გთხოვთ, ტარტაროზო, რომ სტორცნო
 ვისაც ჩნვალი სჭირია.

მოყვინტული.

სამტრელია

ექიმ ჯაზს და გველებიანს
 ამ ჩვენ მუშურ გლებურ დროში
 სხვა ექიმი ვერ ჯვობია
 ვენაცვალე უანურატოში!

შვებულებას მომანიქებთ
 შემოგვევლეთ ოთხი დღისას,
 თუმც ვახლ-დახმარების
 აწ პირის მოხსნის თავის ქისას,

— მაშა თქვენი შესანდობარს
 ვეხლებით მე ამ კეთით,
 რადგან საქეფო წახულს,
 დაბრუნებულს ორ დღის იქით.

და მეც რაღა, ქველში ვარ—
 ვფიქრობ და ვცურავ ფულში
 ექიმებო—, ამ კეთით
 განაცვალეთ ე, მაშ სულში!

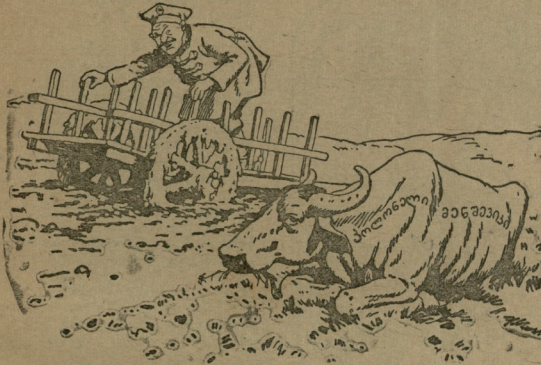
ერთი ექიმი, ერთი არტისტი—
 თან რევიზორი მოზენეფისცე
 — ქორწილში ისე არ გადაკრავენ,
 ახსნებობან ჯვარისწერას ისე,
 რომ დაჩოქილი ღმერთს არ შეედრდონ:
 — მაშა უფალო, მოგვებდენ ჩვენცო

და ჩამოგვბერტყე—მეცნიერების
 მტვერი თუ რამი ჩვენ დღემდე გვმც
 ალბათ უფალი შეისმენს ლოცვას
 (იკურთხოს ძალა იმისი მადლის!)
 და ჩვენ რევისორას, ურო კი ექიმს
 განღვირთვას ტვირთად არ სამაღლს!

ვაგარძილა ანდაზა:

პოლენტიში გრახსკის მთავრობა უღა დაამდგარი-
ყო, მაგრამ მენშევიცმა ხმის დიდი უშეტყობით მზა-
რი დუქერის.

კამეჩი წიგს და იცოხნის თავის ამინდი ჰგონია,
დაღუში ჩაფულული ურემი შინ მიტანილი ჰგონია.

სად. ჯუგატი

ნიგეზინის მოზიაკური სურათი
(მიბაძე)

რკინის-გზა. ბაქანი. სადგური. კოხუტი.
ვიწოვკა. მურაბა. არაყი და ზეთი.
რონოდა. ბოძები. შუშა და შხაველი.
სოფიო. მარუსა. მეჭორე ქალები.
სევენა. ლადიკო. მოსე და მიტრალი.
ნიგეზები. ქადრები. მსხლები და მიკადო.
ბუტკები. დარბაზი. მიკიტინის ლუქნები.
სავაჭრო ბაზრები. გაშლილი უზნები.
ბილატე. ნიკიფო და ნიკო ვაჭარი.
კივილი. ჩხვილი და ტეხილი მაჭარი.
ილმასკომ გელგეკომი. კლუბი და შვიღწელიტი.
ქურები. მარნები და ლინის საწრელი.
ლისიკო. ქსენია. ღიზა. სონიები.
ზამზაბი. ვარდები. გვირილა. იები.
ეხო. აფთიაქი. წამალი და ფოსტა.
საფეიქრო პუნქტი და ხერხის ქარხანა.
ჯიბლაძე მინაკო. ლისაი და ანა.
ნადიე. მარათიკო. ნიკოკო და კაკო.
ფატმანე. ჯეგეში. აშულიო და მაკო.
ურუმები. გოდრები და ველსიბედი.
მატლანე. ვენერა და ელისაბედი.
კოლია. გაბრიელ და ქრისტაფორა.
მელენტი. მასდარი და ანაფორა.
მიხაკო. სიმონი. პაველ. ილარიონ.
ტელეფონზე გვეჯახის... ჰკითხეთ: ვინ არიან?
უძირო გოდრებით ტრაბახი, ქორები.
მაზარში დასუქდენ აქ მაშკაა ღორები.

უხუხუტი

მსურს ცოტა რამე დაესწვრო,
თუც ჩემთვის გასაქირია—
მაგრამ თავს ძალას დავატან,
რადგან ძალიან გვეკრია.
სატარტარიზო ამბები
აქ არის მეტად ხშირია;
მაგრამ ამაზე არ სწერენ,
გამაედეს მათი პირია.
რაკი მე ბედმა მარტუნა:
ავალიონო სტერია,
— რომ მეათედი დაესწერო
ერთი თვე მაინც მკრია.

ჯერ მივადგეთ სამკითხველოს,
(მუშკოვას შემდეგ ჩავუკრიოთ)
ილექსანდრე ვინაბულიო,
რაც, რომ გეზხოვოს—მივყაროთ;
სამკითხველო გადაეკედლოთ,
ხალხს მას არ მივყაროთ.
გრძელი სიტყვა, მოკლე საქმე
და ასეთი გამბეჭები
მაზრაპოლიტ-განს ჩავაბაროთ.

კომპერატივს ვესტუმროთ,
(გზა არის ერთი ტყველა).
ნოტარ გიორგის ვეზბლით,
ჩვენ პატრეს ვსცემთ მას ყველა.
არა აქეს: ნეთი, მარილი—
და ამან ჩვენ გადავებლა
სამაგიეროდ ბევრი აქეს:
მომპას-ირისი-კომევი.
კვლავ გადავბრლოთ დღინი
ჩენი მტრებისა ჯინაზე.
ილმასკოს ჩამოვუკრიოთ,
„ალია“-ს ენახეთ ზინაზე.
სკოლის აგებენ ორ სათილს
დაწყებულს ავირ-წინაზე
მას ბევრი ღვაწლი მიუძღვის
ეთი მეთაურსა იმანზე.
მეონი დასრულდეს ამ წელში,
გაცემული გავქვს ქირაზე.
ხელს ვერ შეგვიშლის აწ მტერი
სულაც, რომ დადგეს ყირაზე.
ენლა მე ჩემთვის მივდივარ,
მშვიდობით, ჩემო „ალია“.
თემ-საშუკო მიუჭკრიობო
ეს არის შენი ვალია:
„შანი“-ს წერილი გასწავეთ—
და, ვთი, მისი ბრალა...
ჩენს საბუკო ცილის მწამებელს
ვაჩენეთ სამართალი—
შემდეგისათვის ისწავლოს,
გამოახილოს თვალა.

ყალბაზანდი.

„პერიუალი“

მ. ფოთი მოხზადარი ამაზი
ბევრჯელ მინახავს, ტარტაროზ,
მე სამართალი შენია,
აქაც მოდი და მირიე,
სამადლო საქმე ჰქენია.

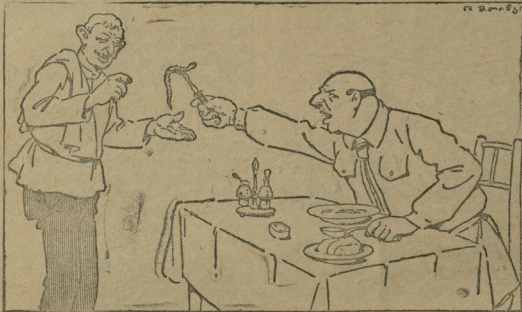
მე სასადილო მინახავს,
მწეუფა მომბარენია,
— ამაგრამ ასეთი, როგორც აქ,
ჩემს დღეში არ შემხდენია.

აბა, ეს თქვენ თუ გინახავთ:
ფეხებით ვერმისვლია?!
თქვენ, თუ გინახავთ საქმელში:
მატლი, ნადირი, მელია?!

კუნძულზე „სასადილო“—
ვიჯექი დღენი მთლია...
საქმელი არის არ მოაქვს,
სინსილა გამოვლია.

გულზე მომწევა აღრევა,
ვიღე კერძზე ხელია;
— ვაიმე! ამას რას ესკამდი?!
გამოვიღლიტე ყელია.

მე მიკიტანსა მოუხმე,
ვაჩენე მატლი გრძელია—
მაგრამ ის ამბობს: „მძობილო,
ეს არის ევრომისელი“.

ისმის რალაცა რახუნე—
მე ვი აქ საქმელს ველია.
არის სხვებისთვის მზადდება...
ჩემთვის არ იძვრის ხელია...

როგორც იქნა „გამოსწორეს“;
მოღის აქეთ, მოაქვს ხარო...
(ხორცი აბა, ძველები ბოლომდე...
ღმერთს ვმადლობ, რომ არ დმხარბო).

ვეფიქრობ: უფრო კარგს სად ვნახავ?
აქ სმა-ჰამა ხომ მალლია?...
მაგრამ, ვნახათ: „შში ხარჩოში
არის შუერი და მატლია.

ვუთხარი:—განა გინახავს
შენ სადმე ევრომისელია,
რომელსაც ჰქონდეს: ფეხები
ანდა თვალები ბრტყელია?!
და შემთვლია იქით გავლა,
აღარა მაქვს იქით თვლი.
შოდი ფოთში, ტარტაროზო,
მოიტანე სამართალი...

აბა, სად და ვის უნახავს
ღეხიანი ევრომისელია...
სხვ: ჩვენი ტარტაროზო,
ბატო შენ თუ ჩვენ გვიშველი.
გ. არუელი.

დიდი ჰიხიანი

ტარტაროზო, ვთხოვე ჩვენს გულსკოში
შევიტეყო ერთი „ამბე“
შვიდას მანეთის შესახებ
რაღაც ხმა ისმის აქ ვი.

მეტროდან სადღაც გაიტყა...
თუცა ნესტორი აქ არი.
(„ნასტარშინილი“ კაცია,
მასაც ქე უყვარს ქანქარი).

პრეზიდენტის წევრია,
მალა ასწია ღვაფარი.
„მოსე შუერლის“ მსგავს „მანუშარს“
საფლავზე უთხრა ზღაპარი.

აქ სასადილო წიფელი
არც ისე მოწყენლია.
მართლაც, რომ ჰქნის ღირსია
ეს მისი გამბე ილია.

ქუჭიან თართუც აბრულსა
მას შარად ღვიზო სწყურია.
ოთხშაბათს დღესასწაულებში,
ამ დღეს ღვინი აქვს „ამბურია“

სტოლიდან სტოლზე ვადადის,
მას ყველგან უღებს წილია;
შუაღამ დღე „დევიტიტი“ აქვს—
ის მინივც კმაყოფილია.

სამკითხველოში შევიდეთ,
იქ აღირ არის იჯანი.
აბა, თუ ვაშუგბრუნდა
ეს ვანალიღვის საენი.

შევიდი, აღარ შიამა:
ის ისეც ცოცხალ-მკვდარია.
კვირაში ორჯერ იღება
იმ საწყლის ცალი კარია.

ძველი.

სამბტყადის სამალიარჩო საღვურე

„გგული და ჟერო“

(გავისებური).
ერთხელ მხეტებს ერთმანეთში
ჰქონდათ დიდი ომი...
...მტრები ბეგერი ესევლია,
...და დამარცხდა ლომი.

როცა ლომი წაქცეული
მგლობ დინახა,—
ქამის მადა მოემატა
და დაალო ხახა.

მთლად შესკამა ხორცი-რბილი,
ღარჩა მარტო ძვლი;
ბოლოს ძვალსაც შესაქმელად
გადაავლო თვლი.

დაეჭვრა ძვალს მსუნავი,
გადაყლაბა, მაგრამ—
ერთიც ვნახათ: ძვლი ყელში
გაეჩხირა მაგრად.

ძვლიც თითქოს გაჯიუტდა:
არც მიღის და მოღის...
და ჰქნას მგლობა? მხსნელი არს ჩანს...
ენ მოვა და როდის?

„ეცი: არა წაიქვინო ხარ,
ჩემზე ღამ მსუქნაქვს...“
„ნუ დამაზრობ, მომე მველე,
დაამდე ეს ამაგი,

„და როდესაც შენ ჩემსაივით
ეს დღე დაგადგება,—
„ეხლანდელი კირი საქმე
„მაშინ წვაადგება“

წერომ უთხრა: ახი არის;
„რატომ სკამდი ასე?
„ჩემი კირი დარიგება
„შენ ვერ დააფასე,—
„მაგრამ ეხლა რა დროს არის
ჩემი საყვედური
„ისხრობი და ჩემგან ითხოვ
შველის უბედური“

და მგლის პირში გადუღწეა
მან ნისკარტი გრძელი,
რათა ძვალი ამოიღოს
და დაისხნას მგელი...

მაგრამ მსაც გაეჩხირი;
(ძვალს ბოლო აქვს დიდი)
და ეს ძვალი იმას შორის
დარჩა, როგორც ხიდი.

რაც მახებდა დავგანახებეს
ამას მომავალი.
ჩვენ კი ვფიქრობთ: „მოინდლებს“
მგელს და წეროს ძვალი.
ისელი.

ღაინაზა მალა ცაში
მიფრინავდა წერო,
წეროებით მიღიარია
ნაზი ტბა: მაჯერო).

ჩიაყვირა: „მეგობარო,
აქელ ჰქენი თვალი;
„ეხსრობი, და ყელიღანა
„ამომილე ძვალი.

„ბარბაროზი“ და „მუშა“ ოჯახში.

იცოდა „**სანსანოები**“
ბაზ „**მშენებელი**“
ფანატებაა
კამბორიანი კახეთი

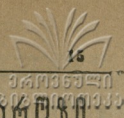
კოოპერატივის სარკვევები

(ტაბულში)

ჯან ტარტაროზჯან, საღ იყავ მშინ, როცა პარასკეის აქ იყო კრება, (რის კრება, შევცდი კრება კი არა კლამში გამართის მით თელელოთობა) თავმჯდომარე, სომ ხალხს ვერ აკავებს, ორთქლი მაჭრისა დელაეს გოგრაში, გახურდი ხალხი, არ ისმის სიტყვა, აქეთ ყვირილი, იქით კი ტაში. იოთა“ შეხტა მარდათ სკენაზედ, ნიკილორიც“ კი დელაეს დარბაზში. რაკოკებს ზარი თავმჯდომარისა (გავახსენდებათ ომი, განვაში). ზოგი რას ამბობს, ზოგიც რას ამბობს. მოგვწონს დღინი კოოპერატივის“.

„პირს გამგებობა“ დასძახის ყველა და თითქმის ერთხნით ყველა ვაკვირის. ჩვენ მიხეილმა მოგვეცა მოკვება; ათასზედ მეტი უთხრათ შადლოთა; „ონისიფეს“ კი, ამბანაგებო, გამოუცხადით ჩენივე ნლობა; რადან მარილი მიეციეთ წარდათ და არ ვიცოდით რამდენი იყო; თუ არა კაცი პატოსანი შეიძლებოდა დეკარგულოყო. „ამბაკომ“ ფული დეკარგა, მებო, სულ ჩერგონეცი ათასი ცალი, არაფერია, გადიხის წმედგა, პირდათ არის ეს მისი ვლი“.

ასეთი სიტყვით ატკობს მსმენელებს ჩენი მუშკობის ძველი გამგენი. ძნელია ყველა იმის აღწერა ვით შესძლებს იმას ენა ბაგენი. ენახით წმედგაში ახალი ხალხი. ვით განაგებენ მუშკობის სკენა მონილი მიბაძონ ძველ გამგებანს. ველ გამოცვილ ხალხს და ჩვენ ძველ ამკრებს. ჩვენ, ტარტაროზჯან, წმედგაში მულა მოწონით და მარად შევაკოთ; თუ ღირსი იქნე' ჩვენც ძამბიჭურათ, კვლავ ძველმებურად გავაქი ქოთ „ხვლიკი“.

გზოლოდ

თვეუმი

სასრულსავე ყვოელკვირეული

რაც მოვედი აქ მე
 თუმცე გავითლა საქმე
 მრავალი და კირგი:
 ბევრს ვაფხრეთ სიქე;
 ამ ქვეყნისა იქა
 გადღისროლეთ ბარგი.
 ვინც მიგვახსნა მანეთ
 ყველა გავაგვინეთ
 აბანოში ვიროს.

ვის უყვარდა „პარტი“
 ესლა აქ ზის მარტო
 და ცრემლებით სტირის...
 მაგრამ ეს ქვეყანა
 ასე მალე განა
 გასწორდებამ?! არა.
 ორკვირეულ ყურნალს
 არ ვუწუნებთ უნარს—
 მაგრამ აწ არ კმარა.
 სიბარული ყველას
 აძლევს ოსს და შევლას
 და აბნეივებს გულსა,
 როცა არის ხშირი,
 თანაც: არა ძვირი.

(არ გვთხოვს ბლომად ფულსა)
 ტარტაროზის თვალი
 მრისხანე და მალი
 ზეერავს აწ მალ-მალე...
 და შენ საქმე ავი,
 ანდა შენი თავი
 აბა, აწ დამაბე?!
 ყოველ კვირას დილით,
 მომაქვს უხედა, ბლომად
 და თქვენს გასაძლომად
 საჩუქარი, ძღვენი.
 როს აღდგებით ძილით
 სტუმარი ვარ თქვენი;

ნუ გასცინი სხვასო გადაგხდება თავსო

ერიო კენლემეხ

აბა, შენც ხომ იქ წაიტეხე ფეხი და
 კისერი მოიტეხე, სადაც მე? ახია
 შენზე, ვერც მომეფელში გამოსაწო-
 რებ საქმეს, რადგან ჩვენი სახელმ-
 წიფოს სალაროში თავგებს დოდი
 აქვთ გამართული.

გამოიწერეთ და გაბეგრეთ

თქვენი გაზეთი „**მ უ შ ა**“ თქვენი გაზეთი

გაზ. „**მუშა**“-ს აქვს უფასო დამატება

ყოველკვირეული
იუმორისტული ჟურნალი
„**სარსაროზი**“

გაზეთი თვეში ღირს 60 კპ.

გაზეთ „მუშა“-ს მთავართ კანტორას საქართველოს ყვე-
ლა მთავარ ქალაქებში და დაბებში აქვს განყოფილებები,
რომლებიც დებულობენ გაზეთზე ხელისმოწერას.

რედაქცია და კანტორა: რუსთაველის პროსპექტი № 24.

